

**זיכרון
בסלון**

**השנה -
זיכרון בכל סלון**

משפחת ראש העין היקרה, השנה כולנו נציין את יום השואה קצת אחרת.

בשל המצב, הטקסים העירוניים יצומצמו משמעותית ויועברו באופן מקוון.

כדי לשמור על מסורת הזיכרון, אנו מזמינים אתכם לציין את יום השואה עם פעילות מלאת השראה ותקווה לכל המשפחה בסלון הבית הפרטי שלכם.

לפניכם ערכה מותאמת לתקופה כדי שתוכלו לציין את ערב יום השואה או את היום עצמו במפגש משפחתי אינטימי ומלא במשמעות המחבר את העבר להווה ומציע תקווה לעתיד טוב יותר.

**יחד-נזכור ולא נשכח!
ראש העין משפחה אחת!**

בברכה,
שלום בן משה ראש העיר
וחברי מועצת העיר

תושבים יקרים,

איך עושים זיכרון בסלון עם בני ביתכם?

בקלות. מכנסים את בני הבית [מומלץ מגיל 10] ומקדישים בין 30 ל-60 דקות למפגש משפחתי. אפשר לעשות את זה בערב יום השואה, או ביום עצמו - מיד אחרי הצפירה. [חשוב להניח בצד מכשירים שעלולים להסיח את הדעת] מתחילים את המפגש בקריאה משותפת של עדות מתקופת השואה. בהמשך שרים, מנגנים, יוצרים או מדברים על מה שמרגישים. ובסוף, כל בני הבית משוחחים על זיכרון השואה - אז ועכשיו.

למה זה חשוב?

דווקא השנה אפשר להפוך את זיכרון בסלון למפגש משפחתי מלא משמעות ולהכניס גם את בני הדור הצעיר לתוך המסורת.

מה חשוב לדעת?

נסו ליצור סביבה יוצאת דופן, כדי להמחיש את חשיבות המעמד. שלבו בין העבר, ההווה ובעיקר, העתיד. זוהי תקופה מאתגרת לכולנו - בואו נדבר בעיקר על כוחו של האדם, על תקווה במצבים קשים ועל השמש שתמיד זורחת גם למחרת היום הכי קודר. תנו מקום לתחושות של כל בני המשפחה - אין דרך אחת ואין נכון או לא נכון. תסמכו על עצמכם, רק אתם יודעים מה הכי מתאים לסלון שלכם.

השנה, יותר מתמיד זיכרון השואה תלוי בכם. השנה, יותר מתמיד, לוקחים אחריות וזוכרים בכל סלון. השנה, יותר מתמיד, כולנו נשארים בבית - זוכרים מהסלון.

10 טיפים כדי שיהיה אירוע מרגש, חשוב ומשמעותי:

1. מומלץ שהמבוגר שמוביל את המפגש יחלוק עם כל בני הבית את תחושותיו וישתף את כולם במבנה הצפוי של המפגש המשפחתי.
2. נסו לשלב בין העבר, ההווה והעתיד - זה לא יום שואה רגיל.
3. נסו לדבר בכנות, זה תמיד עובד הכי טוב.
4. תתייחסו לקושי - גם של העיסוק בשואה וגם של הפחד והחשש מההווה והעתיד לבוא.
5. תשאירו את השיחה בגובה העיניים.

6. נסו למקד את השיחה בתקווה שמבעבעת גם במצבי קיצון ובכוחו של האנושיות, שמתגלה דווקא כשקשה.

7. תנו מקום לתחושות של כל בני הבית.

8. אם בני משפחה שלכם או מכרים אחרים שרדו את השואה, נסו לספר משהו עליהם. אין תחליף לחיבור האישי.

9. אל תתעלמו מהמציאות. צרו את המציאות שלכם. קחו אחריות על הזיכרון.

10. תסמכו על עצמכם. אתם יודעים הכי טוב איך המשפחה שלכם מתנהגת ומה עובד אצלכם בסלון.

המבוגר ביותר ייקרא את תפילת "נזכור" שכתב אבא קובנר, משורר, פרטיזן וממייסדי בית התפוצות

נזכור אבא קובנר

את הרגלים
את הרגלים שבקשו מפלט ולא היה מנוס עוד.
ואת שקפצו ידיהם לאגרף
האגרף שחפן את הברזל
הברזל שהיה לנשק החזון, היאוש והמרד
והם ברי הלבב
והם פקוחי העינים
והם שהשליכו נפשם מנגד וידם קצרה מלהושיע.

נזכר את היום.
את היום בצהריו.
את השמש שעלתה על מוקד הדמים
את השמים שעמדו גבוהים ומחרישים
נזכר את תלי האפר אשר מתחת לגנים הפורחים.

יזכר החי את מתיו
כי הנה הם מנגד לנו
הנה נבטות עיניהם סביב סביב
ואל דמי, אל דמי לנו עדי יהיו חיינו ראויים לזכרם.

נזכר את אחינו ואחיותינו,
את בתי העיר ואת בתי הכפר,
את רחובות העירה שסאנו כנהרות
ואת הפנדק הבודד עלי ארץ
את הישיש בקלסתר פניו
את האם בסודרה
את הנערה בצמותיה
את הטף.

את אלפי קהילות ישראל על משפחות האדם,
את כל עדת היהודים
אשר הכרעה לטבח על אדמת אירופה
מידי הכפרת הנאצי.
את האיש שנזעק פתאם ובזעקתו מת.
את האשה שחבקה את תינוקה אל לבה
וזרועותיה צנחו.
את התינוק שאצבעותיו מגששות אל פטמת האם והיא כחלה
וצוננת.

צעיר המשתתפים יקרא מתוך מנשר ניצולי השואה, שנכתב ונחתם ב-2002 והוקרא לראשונה על ידי ניצול השואה צבי גיל

מי שמעוניין יקרא מיומנה של דוניה רוזן:

"רוצה אני שתקימו יד לנו - מצבה שתגיע עד השמים,
ציון שיראה אותו העולם כולו - פסל לא משיש ולא מאבן, אלא
ממעשים טובים.

כי מאמינה אני באמונה שלמה, שרק מצבה כזאת עשויה להבטיח
לכם ולילדכם עתיד טוב יותר"

[מיומנה של דוניה רוזן, 1943]

**אם אתם מרגישים שזה מתאים -
צפו ביחד בעדויות או סרטונים
מתקופת השואה**

"אנחנו דור ניצולי השואה הולכים ומתמעטים.
בעוד שנים לא רבות לא יהיה עוד על כדור
הארץ אדם שיוכל להעיד: "אני זוכר את מה
שאירע בשוא". יוותרו רק ספרי זיכרונות
ומחקר, תמונות וסרטים, ועדויות ניצולים.
או אז יהפוך זיכרון השואה מגורל כפוי,
החתום בבשרנו ובנשמתנו, לייעוד היסטורי
שעל האנושות ועל הדורות הבאים לשאת
באחריות לצקת בו תוכן ומהות.

"במסורת היהודית הזיכרון הוא ערך מכונן.
ואולם, אין הזיכרון מבודד כערך עצמאי
אלא נסמך לחובה המוסרית. היום, כשאנו,
ניצולי השואה שהזיכרון צרוב בבשרנו,
באים להעביר את לפיד שליחות הזכירה
לדורות הבאים, אנו מעבירים עמו גם את
המסר היהודי שהזיכרון צריך להוליד
למעשה ולמחויבות מוסרית. הוא צריך
להיות הבסיס לפעולה ומקור הכח ליצירת
עולם טוב יותר".

זה הזמן לעתף.
לדבר, לשיר, לשוח
לשתוק, לצחוק,
לנגן, לרקוד, ליצור

לפרוק, רוק, לבכות, ור.

תנו לכל אחד ואחת מבני הבית את הזמן ואת המקום שלו. כל אחד
מעכל, מעבד ומביע את עצמו בדרך שלו...

בואו נדבר על זה.

שיחה משפחתית על כוחה של משפחה - אז והיום.

דברי הפתיחה של ההורים -
אחרי זה תנו לסלון לדבר...

בתקופת השואה עמד התא המשפחתי של
מיליוני יהודים באתגר הגדול ביותר
שידעה אי פעם האנושות.
ילדים הופרדו מהוריהם.
אהובים נאלצו להפקיר את יקיריהם.
בחירות בלתי אפשריות נדרשו כמעט מדי יום.

משפחות נקרעו מבתייהם, רכושם נגזל
ואין ספור משפחות איבדו כהרף עין
את מעמדם, את חרותם ואת כבודם.

שישה מיליון יהודים איבדו בזמן השואה
את הדבר היקר ביותר שיש לנו - את החיים.

גם בתקופה הנוראית והשברירית הזו המשפחה נשארה סלע איתן
וגבורת האימהות והאבות שהגנו בחירוף נפש על ילדיהם היא חלק
בלתי נפרד מתקומת העם היהודי שהצליח לשרוד את השואה.

כל שורדי השואה שעדיין איתנו ונאלצים היום להתבודד ולהסתגר
בבתייהם כדי לא להידבק בנגיף הקורונה היו ילדים בזמן השואה.

גם להם היו חלומות, גם הם רצו לשחק וליהנות מהחיים
והמציאות גזלה מהם ילדותם והפכה אותם באחת מילדים
לשורדים.

בואו נדבר על משפחה - אז והיום. על הדומה והשונה.

שאלות אפשריות להציג לחלל הסלון:

1. מה תפקידו של התא המשפחתי במצבי קיצון?
2. כיצד משפחה צריכה ויכולה להגן על החברים בה?
3. האם אפשר להשוות בין משפחה בימי השואה למשפחה בימי הקורונה?
4. האם אתם יכולים לדמיין את המשפחה שלנו מתמודדת עם קשיים כמו בשואה?

חוצים עוד מידע, מערכי דיון נוספים, עדויות מוקלטות,
המלצות והצעות לסלונים דיגיטליים
- כנסו לאתר של זיכרון בסלון.

זיכרון
בסלון

השנה: נשארם בבית - זוכרים סלון